

AZ ÁLMOK BANDÁJA SIKERSZERZŐJE

Luca Di Fulvio

A titkos édenkert

Mont Blanc
válogatás

Borgo San Michele fenséges hegyekkel körülölelt alpesi falu. Ezen a csodás helyen kapcsolódik egybe az egészen különleges adománnyal világra jött Daniele és a drámai körülmények között született Susanna sorsa. 1633-at írunk, az inkvizíció irgalmatlanul üldöz mindenkit, aki a tanításaiban kételkedik. Így a sokoldalú tudóst, Galileo Galileit is, aki látványos bizonyítékkal ingatta meg az Egyház világképét: nem a Föld az univerzum középpontja, hanem a Nap.

Susanna és Daniele egészen kisgyermekkoruktól fogva ismerik egymást, és már az első pillanatban örökre összekapcsolódik az életük. Ám a sors más-más utat rendelt nekik, mely elszakítja egymástól őket.

Susanna küldetése, hogy kiemelje nőtársait a tudatlanságból, ám szembe kell néznie a férjek és apák ellenállásával, a falubeliek megvetésével, végül a boszorkányság vádjával. Daniele nem tud szabadulni sötét múltjától, így megtört lélekkel az inkvizíció szolgálatába áll.

Amikor a két fiatal ismét találkozik, elvászthatatlannak tűnő szakadék tátong közöttük. De újra lánggra lobbanó szerelmük képes lesz közös útra terelni őket? És a változás küszöbén vajon az emberek készen állnak az új időkre?

© Olivier Favre

LUCA DI FULVIO (1957-2023)

Olaszországban, Rómában született. Színházi szakember és író, bűnügyi és fiktív kaland-, gyermek- és ifjúsági regények szerzője. A titkos édenkert az utolsó műve.

Legismertebb művei:

Álmok bandája

A lány, aki megérintette az eget

A fiú, aki éjjel meglátta a napot

Amikor az álmaink ránk találnak

Az Örök Város balladája

Tudjon meg többet a könyvről:

www.facebook.com/MontBlancValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A lenyűgöző, sűrű légkörű könyv két párhuzamos elbeszélői síkban mozog a drámai végkifejlet felé, és egészen az utolsó oldalig rabul ejti az olvasót.”

Buchjournal

„Luca Di Fulvio mesterien ábrázolja az emberek új tudástól való félelmét, a babonáit és az inkvizíció fojtó ölelését. Nagyon jó regény!”

Mainhattan Kurier

„Magával ragadó és érzelmes eposz, amelyben a szerző döbbenetesen tárja eléink a kor babonáitól és félelmektől átítatott világát.”

Frankfurter Wochenblatt

„Luca di Fulvio kiválóan kidolgozott karakterek és lenyűgöző atmoszféra segítségével átfogó képet fest a modern idők kezdetéről.”

Goodreads

„Ez a regény egy olyan sorstörténet amely az elsőtől az utolsó oldalig lebilincsel!”

Amazon

Luca Di Fulvio

A titkos édenkert

— részlet —

*Anno Domini 1610**November havának harmadik napja**Borgo San Michele, Keleti Alpok*

Az átfagyott, eszméletlen nőre hajnalban találtak rá a kolostor falának egyik fülkéjében.

A barát, aki a rend pizskát minden reggel abba a bűzös beszögellésbe öntötte, először észre sem vette. Más járt a fejében, például a hótól elgémberedett lába, mert éjszaka bőségesen hullott, meg aztán arra is nagyon ügyelt, nehogy a trágyadombra lépjen, amely a falmélyedésben tornyosult. A távolból már hallani lehetett a rabok láncainak csörgését, akik községi rendeletre hetente egyszer arra jártak, hogy összegyűjtsék a hányingert keltő szemetet, amelyet azért a legkétségbeesettebbek mégis átkutattak, hát ha találnak benne valami ehetőt. A barát kiürítette a két vödört, amelyet a kezében tartott, aztán igyekezett vissza a kolostorba, hogy a maradék pizskot is összeszedje.

Amikor újra kiért, meglátta a nyolc, összeláncolt bokájú rabot két fegyveres őr kíséretében, amint éppen befordulnak a fal mentén a sarkon, és maguk után húzzák a bűzös szekerüket. A barát rázúdított két újabb vödörnyi mocskot a rongykupacra, majd befelé igyekezett, hogy ne is hallja a kényszermunkára ítélték trágárságait.

Am az alaktalan rongykupac, amelyre két nagy adag ürüléket borított, megmoccant, és halkán nyöszörögni kezdett.

– Ez Berna, a kurva, aki a Medve hídnál lakik – szólalt meg ekkor az egyik fegyveres őr, aki a rabokat kísérte, és közben a lánykájához emelte a kezét. Nevetett.

A barát, aki közben szintén észrevette a nőt, és félrehúzta az arcáról a rongyokat, egy lépést hátrált, mintha attól félné, hogy megfertőzi a mocsok. A nő első pillantásra fiatal múmiának látszott. A bőre lilás és ráncos volt a fagytól. A szája félig nyitva, az ajka felszakadt, és látni engedte a ritkás, romlott, sötét elefántcsontszínű fogazatát. A megtört és kétségbeesett tekintete bizonyára többet látott annál, mint amennyit egy öregasszony az élete végén mesélni tudna.

– Ne tedd a szájába, barát – kiáltotta az egyik rab –, vagy a füttylöd úgy siklik ki belőle, mint a jégcsap.

Az utcalány a rabok és fegyveres őnök trágár nevetésére süketen, lassan megmozdította a repedezett, elnyűtt rongyokba csavart kezét, és az öléhez emelte, mintha utalni akarna valamire, amit kimondani nem volt hangja.

– El innen, te mocskos! – szólt rá a barát, és a földről felkapott bottal hadonászott a fiatal nő felé. – Vigyétek már el! Mire vártok? – folytatta aztán az őnök felé fordulva.

A katonák és a rabok tovább nevettek, amikor a lármára megjelent Thevet barát, a kolostor priorja, a csuhája ujját könyökig feltúrta, a földes kezében káposztát tartott, amelyet éppen kiszedett a veteményeskertből.

Az utcalány, mintha inkább megérezte, semmint észrevette volna a jelenlétét, bármilyen elgyötört is volt, összeszedte az erejét, és a barát felé fordult. A sovány arcára összpontosított: a tekintetét még világosabbá tette az előrehaladott hályog, amely viaszcseppként csurgott le a szemgolyóján. A szemük egymásba fonódott. A nő ekkor fájdalmas grimaszt vágott, amely mosoly is lehetett volna, legalábbis Thevet barát így érezte.

És abból az erőfeszítésből, abból a fájdalomból, abból az elgyötört testből Thevet barát kiolvasott egy imát, amely alól nem tudta kihúzni magát.

A rabok és az őnök elnémultak.

És ebben az új, természetellenes csendben, éppen olyan lassan, mint ahogy megfordult, az utcalány felemelte az egyik fagyttól vörös ujját, és Thevet barátira mutatott.

– Meg...születik – hebegte, és újra a hasát fogta. Aztán elájult. Thevet barát kezéből a földre gurult a nagy fej káposzta.

A prior tanácsalanná vált az egymásnak ellentmondó gondolatok zűrzavarától, amelyek elhomályosították az elméjét. Az

tán mintegy önkéntelen reflexként keresztet vetett, és parancsot adott:

– Vigyük be, gyorsan!

Ám senki nem mozdult. A szerzetes, aki a szeméttel foglalatostkodott, a botját továbbra is a nőre szegezte, és a fejét ingatta lassú, személytelen, ismétlődő nemként.

Thevet barát kitépte a botot a kezéből.

– Segíts bevinni! – ismételte parancsoló hangon, és a rongykupac felé taszította. A karjánál fogva felemelte a nőt, és várta, hogy a szerzetestársa megfogja a lábát. – Ti pedig hívjátok a bábát! – fűzte hozzá az örök felé fordulva.

– Bábát? – dűnnyögte ijedten a barát, aki a lábánál fogva tartotta a nőt, és majdnem elengedte.

– Milyen bábát? – kérdezett vissza az egyik katona.

– Nincs vesztegetni való időnk! – mennydörgött a prior, és egyenesen az ör szemébe nézett. – Tudod jól, ki segít a községben a szüléseknél, hiszen a feleségednek is ő segített évekkal ezelőtt. Te is tudod, és én is tudom, ne legyenek kétségeid!

Az ör elsápadt a burkolt fenyegetés hallatán.

– És most igyekezz! – folytatta Thevet barát. – Vagy, az igaz Istenre mondom, magam jelentelek fel az inkvizítornál! – És miközben ezt mondta, berúgta a kiskaput, amely a kolostor hátuljára nyílt, és belépett.

– Bábát, Thevet barát? – kérdezte újra a szerzetes, aki segített neki, miközben áthaladtak a hóval fedett veteményeskerten.

– Vigyük a betegszobába! – rendelkezett a prior.

– Utcalány... és még bábát is akar hívni?

– Talán te akarsz a szoknyája alatt turkálni? Értesz hozzá, hogy születnek a gyerekek? És úgy véled, ez a nő boldogul egyedül, amilyen állapotban van? – Thevet barát hangja ellentmondást nem tűrő volt. – A Mi Urunk el fogja nézni, ha egyszer megszegjük az Anyaszentegyház szabályait. Gyerünk! A betegszobába!

A nőt az alacsony mennyezetes szoba közepén álló vizsgálóasztalra helyezték, a helyiség kenőcsöktől és szárított gyógyfüvektől illatozott.

– Hívd Stanislaót! – szólt rá aztán a prior. Amikor egyedül maradt, felpiszkálta a tüzet, amely a kandallóban égett, és a lehető legközelebb tolta hozzá az ágyat, némi szalmát tett a nő feje alá, végül feszülettel a kezében az utcalány lábához térdelt, és imádkozni kezdett.

A nő rögtönzött ágyán nyögdécselve, a kezével továbbra is duzzadt hasát szorongatva, mintha válaszolt volna a szerzetes fohászaira.

*Anno Domini 1610**November havának harmadik napja**Borgo San Michele, Keleti Alpok*

A kisleány a konyhaajtó mögött állt, amikor kopogást hallott. Megijedt, a szíve hevesen dobogott.

Kilesett, és látta az apját, Martinengót, amint óvatosan ajtót nyit, majd félreáll, hogy beengedjen egy nőt. A kisleány ismerte. Jehanne volt, a bába. Amikor a községben találkozott vele, mindig próbálta elkerülni, mert félt ettől a csúnya asszonytól. És mert olyan néven szólította, ami nem tetszett neki.

A konyhaajtó réséből látta, amint Jehanne belép, a kezében durva szövésű vászonzsákocskát tartott.

A kisleány tudta, hogy Jehanne tud a tragédiáról, amely a házukban zajlik, és a múlt héten többször is látta, amint próbál beszélni az apjával, meggyőzni valamiről, de sikertelenül. És látta, hogy az apja, Martinengo – bár öt évvel korábban segítséget kért az asszonytól, hogy segédkezzen a fia születésénél – minden alkalommal visszautasította, végig sem hallgatta. Csúnyán elkergette, és megfenyegette, hogy feljelenti az inkvizíciónál.

Am aznap reggel, még hajnalban az asszony halk kopogást hallott az ajtaján, és szemtől szemben találta magát Martinengóval. A férfi szeme rémült volt, vöröslett a sírástól és a fájdalomtól, tágra nyílt a kétségbeeséstől. Akkor Jehanne nagy titokban elment hozzá, és nem tett neki szemrehányást. Mert úgy tartotta, hogy Martinengo di Barco jó ember, akkor is, ha a faluban mindenki számára ő volt a „kiugrott pap”.

– Hol van a szent? – kérdezte Jehanne Martinengót, amint a házukban voltak.

– Ne nevezd így, asszony! – szólt rá a kiugrott pap fájdalomtól rekedt, megtört hangon.

– Érettebb a korabeli gyerekeknél? – kérdezte Jehanne.

– Hogy jön ez ide? Ne vesztegessük az időt! – kiáltott fel Martinengo.

De a bába makacsul megismételte a kérdést:

– Érettebb vagy nem?

– Igen... de...

– A fiad sorsa előre el van rendelve, Martinengo. Kiváltságos. Burokban született, mondtam már neked, amikor segitettem neki világra jönni – folytatta Jehanne, és a fejét, a sűrű, zabolátlan loboncát a szegényes ház felső szintje felé emelte, mert tudta, hogy az asszony ott haldoklik. – Ha a feleséged számára van remény... az ennek a gyereknek a kezében van. Ezért vagyok itt. És ezért hívtál engem. Te is tudod – fejezte be.

Martinengo di Barco lehajtotta a fejét.

– Nem, én nem tudom – mondta halkán, megtörten. – De ide juttatott a kétségbeesés.

Jehanne a kezében szorongatta a merev jutarongyot.

– Hívd ide! – mondta.

A kisfiú rémülten kuporgott a konyhasarokban.

A felső szintről elfojtott jajszó hallatszott. Martinengo felnézett, át a fenyőkorláton, a szoba irányába, ahol a felesége haldoklott. Aztán kinyitotta a konyhaajtót, és intett a kisfiúnak.

– Menj fel anyádhoz ezzel az asszonnyal! – parancsolt rá.

– Te nem jössz? – kérdezte Jehanne.

– Nem. A szerelmem és a fájdalmam rávitt, hogy merjem azt, amit a hitem tilt. De a lelkiismeretem megtiltja, hogy tanúja legyek a boszorkányságnak – mondta komoran Martinengo.

A kisfiú szeme tele volt rémülettel, amikor Jehanne kézen fogta, és felvonszolta a lépcsőn.

Amint a sötét, rossz szagú szobába léptek, amelyben a haldokló az ágyában hörgött izzadtan, kenőcsökkel telemázolva, a karján érvágások sebeivel, amelyek kezdtek elfertőződni, Jehanne a kisfiú szeme elé emelte a jutazsákocskát. Kinyitotta, és elszáradt, barnás, törekeny lapot mutatott neki.

– Ez a burok, amelyben születél, megőriztem – mondta neki ünnepélyes hangon. – Csak kevesen születnek burokban. És ezeknek a keveseknek megadatik az a képesség, hogy szaporítsák a termést, termékenységet ajándékozzanak a terméketlen nőknek

és állatoknak, hogy legyőzzék a boszorkányokat a boszorkány-szombatjukon... és hogy meggyógyítsák az élőket a halál torkában. – Aztán becsukta a zsákot, majd egy zsineggel a kisfiú nyakába kötötte, és úgy helyezte el, hogy a bőréhez érjen, a mellkasa közepén. Végül a kisfiút az anyja halálos ágyához vezette, megfogta az asszony kezét, és a fiáéba temette. Félig nyílt szájjal imát mormolt, majd újra a kisfiú felé fordult. – Nézz rá! – sziszegte az arcába. Aztán az asszony fejét a kisfiú felé fordította, majdnem erőszakosan. – Nézz a halál szemébe, és győzd le! Nézd az anyád, Daniele di Barco, és mentsd meg!

A haldokló szeme tágra nyílt. A keze görcsbe rándult. A fekete körme a fia kezének fehér és puha bőrébe vájt.

– Csak te vagy képes megtenni, szent! – ordította Jehanne. – Mentsd meg! Mentsd meg a hatalmaddal!

Daniele kővé dermedt, rémült szemét az anyjára szegezte, a nő az ágyában vonaglott, és egyre mélyebbre vájta körmét a fia húzába. Aztán a haldokló fülsüketítő jajsztót hallatott, és a tüdeje sípolva lepadt. A kis Daniele beszívta ezt az utolsó lehetőséget. Láta, amint az anyja szeme elhomályosul, miközben egyre csak őt nézi. És a keze, amely addig a bőrét marcangolta, végleg eleresztette.

Az alsó szintről felhallatszott, ahogy hevesen kopognak a bejárati ajtón.

– Ne kételkedj a hatalmadban! – mondta halkán Jehanne Danielének. – Szent vagy. Kiváltságos. Azzal az ajándékkal születél, hogy megmentsd az élők életét, és ha az anyád ma meghalt, annak felsőbb oka van, ez volt a sorsában megírva, vagy talán... valaki másnak a sorsában. – Felállt, az ablakhoz ment, kinyitotta, hogy az elhunyt lelkének megmutassa az utat, amelyen át az égbe szállhat. Aztán kiment a szobából.

– Jöjjön, Jehanne! – hallotta a földszintről. – A Santa Ulpizia kolostor szerzetesei kérik, hogy segédkezzen egy kisgyereket világra hozni.

– A szerzetesek? – kérdezte a bába gyanakodva, miközben áthajolt az emeleti korláton. – És egy őrral hívatnak?

– Igen, de titokban kell maradnia, mert az inkvizítor még a környéken tartózkodik – felelte az őr, akit Thevet barát küldött.

Daniele hallotta, amint a bejárati ajtót becsukják. Aztán puffanást hallott a fapadlón, és végül mélyen, távolról, az apja kétségbeesett sírását.

Azzal kihúzta a kezét az anyjából. Letépte a jutavásznat, benne a burokkal, amelyben világra jött, és kihajította az ablakon. Aztán a holttest fölé hajolt, és a tágra nyílt, mégis kihunyt szemébe nézett.

Az apja, amikor összeszedte a bátorságát, hogy a szobába lépjen, Danielét az ágyban fekvő taláta, amint az anyját ölelte a takaró alatt.

Amikor kirángatta az ágyból, Martinengo di Barco a kisfiú mellkasának a közepén égési sebet vett észre, vörös volt és már gennyesedett, tökéletes négyszög alakot formált. Ugyanakkorát, mint amekkora a fia magzatburkát rejtő jutazsákocska volt.

– Nem maradhatsz tovább velem – mondta a fiának.

*Anno Domini 1610**November havának harmadik napja**Borgo San Michele, Keleti Alpok*

– Balszerencsét hoz beteg előtt térdre ereszkedni. A halált hívogatja. És ma már találkoztam vele – szólalt meg Jehanne.

– Végezd a munkád! – felelte ridegen Thevet barát. – Te pedig, Stanislao, keress valami füvet, amitől magához tér!

– Ez Berna, az utcalány, a Medve hídnál lakik – mondta a bába, amikor az asztalon fekvő fiatal nőre nézett.

– Mennyi idő? – kérdezte a prior, miközben a gyógyfüves barát, egy kövérkés férfi, a szülő nő orra alá dugott egy kis üvegcsét.

Jehanne felsóhajtott.

– Mindenki ugyanezt kérdezi. Minden tiszteletem, én jó bába vagyok, még ha maguk, barátok számára ez alantas foglalkozás is, és a mesterségem abban áll, hogy kivárom, amíg az anyák rászánják magukat, hogy kinyomják magukból a gyermeküket a természet rendje szerint. – Miközben beszélt, az asztalhoz lépett, ahol az utcalány feküdt, aki most izzadt és félrebeszélt, a hasát paskolta a zöld szoknyája alatt, amely tele volt lyukkal, stoppolással és foltokkal. – Nos, nézzük meg kicsit! – mondta Jehanne, miközben felemelte a nő ruháját, felfedte a lábait, és bekukucskált. Aztán mert nem volt megalégedve a látvánnyal, az egyik durva, nagy kezét a szülő nő két combja közé dugta, a körme sötét volt a cikóriától és az édesvízi halak belsőségeitől. Nedvesen húzta ki, majd így szólt: – A nyomorúságos életbe, lányom, itt az idő! Most, édesem, gyűjtsd össze az erőd, ha maradt még, és lássunk munkához! Hamarosan megszabadulsz ettől a csomagtól, szavam rá!

– A ruhája oldalában megtörölte a gyermekágyi nedvektől csöpögő kezét, majd egy sámlira ült.

A barátok egy pillanatra megütözköztek, aztán Thevet barát megkérdezte:

– Ezt mégis hogy? Azt mondtad, hogy hamarosan, erre leülsz?

– Testvérem – felelte a bába anélkül, hogy ránézett volna –, segített már gyermeket a világra hozni? Nos, én igen. Nem is tudom már, hányat és hány asszonynak. Ha ez az utcalány gyónni akarna, magát fogja megkérni, de ha világra akarja hozni a fegytyát, akkor jobb, ha megbízik bennem, Isten a tanúm! Úgyhogy hagyjon békén! Sőt, mivel a helyzet itt bent nemsokára kényessé válik az olyan tiszta lelkek számára, mint amilyen a maguké, ha kimennek, minden tisztelem, de én jobban tudok dolgozni, maguk pedig nem szennyeznek be azt a lilium-lelküket.

A beálló csöndet megtörte a többenél erősebb nyögés, a szülő asszony háta ívbe görbült, mindkét kezével az asztal szélébe markolt, amely nedvessé vált alatta, majd egy puffanással visszahanyatlott a fadeszkára.

– Itt az idő, édesem! – szólalt meg ekkor Jehanne, és felállt. Aztán a barátok felé fordult, és így szólt: – Én most szemügyre veszem azt a testrészt, amelyről maguk megesküdtek, hogy nem fogják látogatni... tegyenek úgy, ahogy jónak látják.

A szerzetesek csendesen kimentek, és becsukták a hátuk mögött az ajtót. Közben több testvérük is, aki tudomást szerzett a hírről, odagyűlt, és mert Thevet testvér, amint meglátta őket, felkiáltott, hogy: – Itt az idő! – Azok felgyorsították a lépteiket, aztán csoportokban ácsorogva, halkán beszélgettek maguk között, a fülüket a betegszoba hatalmas ajtajára tapasztották.

Az utcalány hirtelen kiáltásaitól rémülten hátraugrottak.

– Ezen a szaros világon... – kezdett bele a bába, akinek a szerzetesek távolléte megoldotta a nyelvét, miközben a szülő asszony hasa körül tevékenykedett – ...lélegezz, édesem, lélegezz mélyeket, és minden könnyebb lesz... lélegezz, lélegezz... Ezen a szaros világon, ahogy mondtam, szar rohad az utcákon, szar úszik a folyó vizén, szar nő a házak kertjében, mindenütt szar van... ezért jól figyelj rám! Ha egy kurvának gyereke születik, még csak meg sem keresztelik, vagy ha megteszik, mocskos vizet használnak hozzá... Lélegezz, lélegezz jól, így, nem kell kiabálni... – És Jehanne gyorsabb ütemben kezdett ténykedni az utcalány hasa körül, akinek az arca egyre nagyobb szenvedést fejezett ki. – Lé-

legezz, lélegezz és nyomj, gyerünk... Jól figyelj, ha akarod, fejbe rúgom ezt a fattyút, akit meg kell szülnöd, de kérlek, ne halj meg érte, mert nem éri meg! Mégis mit hiszel? Hogy szívességet teszel neki azzal, hogy a világra hozod? Gondolj előbb magadra, lányom, és csak aztán erre a kurafira! Ne felejs el lélegezni, így, ügyes... És ha nem halsz meg, és megszabadulsz tőle, ajánlom, hogy fiú legyen... És most nyomj! Nyomj... nyomj, kurva! Azt mondtam, nyomj! Nyomj! Testvérem, testvérem! Azonnal jöjjön ide! – Jehanne az ajtóhoz rohant. – Testvérem... sőt, adjon neki sőt, mert elájult nekem... Szentséges Isten, nem sikerül, nem sikerül... – És azonnal visszatért a nőhöz, aki most lassan vonaglott, mintha már nem lett volna kedve az erőszakos mozdulatokhoz idomulni, amelyeket a fájdalom parancsolt rá.

Stanislao barát kinyitotta az üvegcsét, és többször is az utcalány orra alá dugta, miközben a bába a hasánál nyugtalankodott, erősen nyomta, majdnem a bordáit törte.

Thevet barát a szobába lépett, az asztalhoz ment. Az utcalány elhomályosult tekintete újra őt kereste, mintha inkább érezné, semmint látná, mintha ösztönösen megérezte volna a jelenlétét, bármilyen elgyötört is volt a szüléstől, az egyik utolsó összehúzódtástól. És a szemük újra egymásba fonódott.

– Tudtam, tudtam... – mondta éppen a bába a nő körül körözve, felpofozta, a hasát nyomkodta az egyik, majd a másik oldalról, a piszkos kezével a szinte élettelen lábai között ügyködött, és minden alkalommal véresebben húzta ki. – Nyomj, ébredj fel... nyomj! De hát, de hát... És most? A sót, gyorsan, gyorsan... ez itthagy bennünket... Hány olyat láttam, mint te, a kurva mindenségedet, hány undorítóan soványat, szűk csípőjűt... – Aztán a mozdulatai lelassultak, mint egy kocsi, amely lassan elveszíti a lendületét, a bába már nem nyomta az utcalány hasát, és megállította Stanislao barát kezét, aki továbbra is a nő orra alá tartotta a sót. – Már nincs rá szükség, testvér. Hagyja, már nem segít...

A szobára jeges csend telepedett, eltompította, akár a hóréteg, még a szerzetesek szandáljának zaját is, akik ott tolongtak, lökdösődtek, mintha nem láttak volna még elég halottat.

Thevet barát lezárta a nő szemhéját, és a homlokára az utolsó szent jelet rajzolta.

Az elhunyt lilás keze a kopott asztalt markolta, az egyik orcáját nyálcsík piszkította, amely feloldódott a sós izzadságban, a szalmaszőke haja elkeveredett a fekhely szalmaszálaival, a nyaki erei

természetellenesen megduzzadtak és megdermedtek, nem szánták rá magukat, hogy lelappadjanak.

A szobában levegőt sem vett senki.

És abban a sűrű csendben hirtelen mindenki felfigyelt egy trágár hangra, mint egy méltatlankodó cuppanás. Ismétlődő, makacs, eleinte halk, aztán egyre erősebb. Az összes fej, elsőként a bábáé, az utcalány halott combjai közé fordult. És a cuppanás megismétlődött, vöröset fröcskölt Jehanne arcára, akit meglepett ez a cuppanással kísért vérkitörés. A bába megfogta a keze ügyében fekvő kést, vágott vele, majd egy kis teremtést húzott elő, aki ugyanolyan lilás volt, mint az anyja, csak vele ellentétben még élt.

– Rosszabb vagy, mint egy kurva – sóhajtott Jehanne. – Isten a tanúm, ilyen még nem fordult elő velem... Te rosszabb vagy, mint egy kurva, kislányom, te maga vagy az ördög... te boszorkány vagy! – És anélkül, hogy letekerte volna róla a köldökzsírnórt, a halott anyja karjába hajította, mintha égetné.

Az újszülött sírt és vonaglott, mintha a lelke még a testénél is jobban fájna, gondolta Thevet barát, elbűvölve, ugyanakkor elborzadva.

Aztán Jehanne újra megszólalt.

– Dobjátok a folyóba még ma! – mondta a barátoknak. – Ez a kislány a vérben keresztelődött, az ördög gyermeke... Én magamnak nem kérek semmit, nem, nem, nem akarok pénzt a Gonosztól, ezt aztán nem... Tegyetek vele, amit akartok, abban biztosan lehettek, hogy az én számat egyetlen szó sem fogja elhagyni... A folyóba, hallgassanak rám, a folyóba vele!

– Eredj innen! – mennydörgött rá ekkor Thevet testvér, és a hangja olyan durva volt, és annyi dühvel teli, hogy a bába egy szempillantás alatt elhagyta a Santa Ulpiziának szentelt kolostort, és elinalt a falu bűzlő utcáin.

A barátok – legelsőnek a gyógyfüves barát, Sanislaó testvér – bólogatni kezdtek az egyetértés jeleként, ami megbecstelenítette a hitüket, fel és le, fel és le, mintha azt mondták volna: „A folyóba vele, a folyóba, a folyóba...”

A prior lesújtó pillantást vetett rájuk.

– Szégyelljétek magatokat! – kiáltott fel.

Néhány irgalmas testvér, mintha rémálomból ébredne, letérdelt, a kereszt jelében keresve menedéket, aztán egy újabban, annyiszor, ahányszor a fejüket felemelték és lehajtották a kegyetlen és elhamarkodott halálos ítélet jeleként.

Csak Stanislaó barát maradt állva, és a fejét rázta.

– Természetellenes csodának voltunk tanúi – mondta komoran. – És nem isteni, hanem ördögi természetűnek! A bábának igaza van!

Thevet barát odament hozzá. Megragadta a feszületet, amely a nyakában lógott, és azt sziszegte az arcába:

– Testvérem, térdelj le, és kérj bocsánatot Istentől a gondolatidért, vagy azt kérem Istentől, adjon hozzá erőt, hogy letépjem a nyakadból ezt feszületet, mert nem vagy rá méltó!

Stanislaó testvér egy pillanatig mozdulatlan maradt. Aztán a végtagjai engedtek, és zokogva térdre hullott.

Akkor Thevet barát a karjába vette az újszülöttet, aki tovább sírt, elvágta a köldökzsinórt, letisztogatta róla a vért, amely már kezdett rászáradni a puha bőrére, takaróba bugyolálta, mire a kicsike megnyugodott, és azon nyomban elaludt.

– Milyen meleg! – mondta a prior. – És milyen puha! Nem, kicsikém, nem végzed a folyóban. A rövidke léted során egyszer már majdnem anyád vérébe fulladtál. – A szerzetestársaira emelte a tekintetét, és így szólt: – És ha boszorkány vagy, Urunk akaratára szerint néhány év múlva égett hús szagát fogjuk érezni a falu utcáin. De addig jogodban áll élni. Most pedig kecsketejet fogsz inni, az anyád úgysem tudott volna szoptatni azokból a kis melleiből.

Két barát, miközben kint újra havazni kezdett, fehér vászonnal letakarta az utcalány holttestét, azon tűnődtek, a prior az eretnesség vádját kockáztatja, amiért engedte, hogy egy utcalány szüljön a kolostorban, ráadásul bába segítségével, és még az utolsó kenetet is feladta neki. Éppen egy olyan napon, amikor az inkvizítor a falut járta.

A kicsike békésen aludt a prior karjaiban. A barátok elhagyták a betegszobát, a rögtönzött ravatalozót, amelyet már átítatott a vér édeskés és az ürülék szúrós szaga, amelyet vödörből öntöttek az utcalányra, és a nagy refektóriumba mentek reggelizni.

– Isten a szeretet – szólt hangos szóval egy fiatal szerzetes, aki az olvasóállvány előtt állt. – És a szeretet az Isten. Ez a szeretet tehát jóságos, gyönyörű és nyugodt, amennyire csak szavakkal ki lehet fejezni.

– Ámen – felelte a hallgatóság.

– *Erat navis medio maris, et ipse solus i terra.*

– Ámen.

– Szerda, november havának harmadik napja, az úr kegyelméből az 1610. évben – szótagolta a fiatal szerzetes, majd keresztet vetett, és az egész hallgatóság utánózta.

Akkor Thevet barát az újszülöttet a kajában tartva így szólt a szerzetestársaihoz:

– Eleuteropoliti Szent Zsuzsannát, aki árva volt, egy pap keresztelte meg, térítette keresztény hitre és tanította. Aztán amikor megnőtt, Zsuzsanna kolostorba akart vonulni. És mert abban a korban nem létezett apácarend, a szent férfigúnyában lépett be egy szerzetesrendbe, hogy aszkéta életet éljen. – Mosolyogva nézett a szerzetestársaira, akik türelmetlenül markolták a kanalukat. – Ez a kislány kolostorban fog felnőni, szerzetesek között, ezért Susannának fogják hívni. És mert az anyjának csak a keresztnevét ismerjük, Berna, ez lesz a kicsike vezetőkéneve. Így hát Isten hozott a kolostorunkban, Susanna Berna – fejezte be ünnepélyesen, és a kislányra nézett. Aztán így szólt a szerzetestársaihoz: – Ehettek.

*Anno Domini 1610**November havának negyedik napja**Borgo San Michele, Keleti Alpok*

Aznap az ég olyan sötét volt, mint egy holdvilágos éjszakán. A nyílt terepet, amelyen a temető elterült, jeges, metsző szellőkések ostromozták, a puha hópelyhek megfagytak, és szúrós tűvé változtak, amelyek felsértették a kis Daniele finom bőrét.

De semmi nem fájhatott úgy a kisfiúnak, mint a halott anyja testének látványa, akit egyszerű, elnyűtt vászonba csavartak, és a közös sírgödör mellé támasztottak. Mert ez az örvény – fekete a fehér hótakaróban – hatalmas, éhesen kitátott száznak látszott, amely pukkadásig megtelt összevissza dobált holttestekkel. És most az anyját is el fogja nyelni.

Daniele némán állt az apja, Martinengo di Barco mellett, miközben a lelkében érzelmek vihara dúlt. Szerette volna, ha az apja megfogja a kezét. Ha hozzá szól.

De semmi. Martinengo nem mozdult, a szeme homályosan meredt a halálra. Magába zárkózott. És a fájdalomába, amely mint-ha haragból lett volna.

– Akkor? Döntött? – kérdezte az egyik sírásó.

Daniele az apja felé fordult, aki kinyitotta a száját, de csupán egy lehetet jött ki rajta. Semmi több.

– Nos, nem tölthetjük itt az egész napot – mondta a sírásó, és intett a másíknak. Fogták az elnyűtt lepedőt, amely Daniele anyját rejtette, és felemelték. Aztán meglóballták a közös sírgödör szája fölött, a dobáshoz készülődtek.

– Apa! – kiáltott Daniele, a hangja megtört az aggodalomtól.

– Várjanak... – Martinengónak végre sikerült megszólalnia, mintha a fia felrázta volna.

– Mondja, igyekezzen! – mondta a sírásó, és letette a batyut.

Martinengo lehúzta a jegygyűrűt a gyűrűsujjáról.

– Tessék... fogja... – mondta, és a sírásó felé nyújtotta a gyűrűt. Az megfogta, és ráharapott.

– Olcsó arany – dűnnyögte csalódottan.

– Igen...

– Nem elég – mondta a sírásó. – Húzza vissza!

Daniele látta, hogy az apja szeme kétségbeeséssel telik meg.

– Apa... – ismételte. És bár csak egy ötéves kisfiú volt, erősebbnek látszott Martinengónál.

– Nem... egy pillanat... egy pillanat... – szólt Martinengo, és a csomag mellé térdelt, amelyet a közös sírba készültek hajítani. Remegő kézzel hajtogatta szét a lepedőt.

Daniele látta az anyja viaszos arcát. A szeme még mindig tágra nyílt. Nem sikerült lezárniuk. És Daniele úgy érezte, továbbra is őt fürkészi. Őt, aki nem volt képes megmenteni.

Martinengo lehúzta a felesége bal gyűrűsujjáról a jegygyűrűt.

– Elég? – kérdezte.

– Nem – felelte a másik sírásó. – A ruha is kell a lányomnak.

Martinengo a fejét ingatva figyelte, szemrehányó tekintettel.

A sírásó összefonta a két karját a mellkasa előtt. Ez nemet jelentett.

– Forduljanak el, kérem! – szólalt meg ekkor Martinengo.

A sírásók elfordultak.

A halott asszony barna vászonruhát viselt. A vállát türkiz színű, bársony sál takarta, az egyik végébe három aranycsillagot hímeztek, olyan volt, akár Szűz Mária köpenye. A sál, amelyet Daniele mindig piszkált és simogatott, mert ebben a puhaságban az anyja egész lénye benne volt.

Martinengo a fiára nézett, és neki is intett, hogy forduljon el.

Daniele engedelmeskedett.

Martinengo ekkor vetköztetni kezdte a felesége holttestét, nehezkesen, mert a végtagjait már megdermesztette a halál. Aztán visszahajtotta a lepedőt, és becsomózta a két kötelet.

– Tessék – mondta, és a ruhát meg a sálát a sírásó felé nyújtotta.

– Finom holmi – jegyezte meg az elégedetten. – Megszolgált a koporsót és egy saját gödröt a feleségének, maga, kiugrott.

A másik sírásóval együtt felemelte a csomagot, vagy tíz lépéssel arrébb vitték, és egy jól-rosszul összeszegezett fenyőládába helyezték. Lezárták a fedelét, és egy másik kiásott gödörbe eresztették. Aztán megragadták a lapátokat, és a felforgatott földkupacba szúrták.

Daniele fogott egy marék földet, és a koporsóra dobta.

Martinengónak nem volt ereje hasonlóan tenni, kővé dermedve nézte a földet, amely megtöltötte a gödröt.

– Ámen – mondták a sírásók, amikor végeztek, és elindultak.

Daniele figyelte, ahogy távolodnak.

Az anyja türkiz sálja a levegőben hullámozott, akár a sűrű lakk a vízben.

Akkor Daniele a sírásók után futott, és erővel belekapaszkodott a sálba.

– Kérem, uram, hagyja meg nekem! – mondta könnyben úszó szemmel. Mert ez a sál volt minden, ami az anyjából maradt neki.

– Takarodj, taknyos! – szólt rá bosszúsan az a sírásó, aki a két jegygyűrűt tette el.

– Kérem... – ismételte Daniele.

A sírásó, aki a sálat tartotta, megnézte magának. Láta a kisfiú minden kétségbeesését. Aztán a sálra nézett, és hirtelen elengedte.

Daniele a mellkasához szorította a puha ruhadarabot, amely még az anyja illatát viselte, liszt, méz és a kandallóban égő fahasábok füstös illatának keverékét. Visszatért az apjához, aki tovább bámulta a földkupacot. És újra azt remélte, hogy átöleli, vagy legalább a vállára teszi a kezét. Hogy azt mondja neki, nincs egyedül a fájdalommal.

Ám mintha Daniele ott sem lett volna, Martinengo megfordult, és lehajtott fejjel lépdelve, a saját kétségbeesésében eltévelyedve elindult.

Daniele az apja mellett haladt, de aki látta őket, azt gondolhatta, hogy úgy követi, mintha póráz lenne a nyakán.

Miközben a falu utcáin gyalogoltak, a fagyott hóréteg minden léptükre megcsikordult a fatalpuk súlya alatt.

Csendben haladtak. A felesége halála, vagyis előző nap óta, Martinengo egyetlen szót sem szólt a fiához. Csak aznap reggel, a temetés előtt parancsolt rá: – Gyere! – Semmi több.

Daniele most az anyja sálját szorongatva a házakat figyelte, amelyeket olyan jól ismert: kőből és fából épültek, meredek pa-

latetővel, a belső ablaktáblákat vörösre és zöldre festették – ám mintha rájuk sem ismert volna. Hirtelen kívülállónak érezte magát ebben a világban, amely minden sarkán az anyjával közös emléket őrzött. A kút, ahol a szennyest mosta mindig, és közben egymást fröcskölték. Az istálló, ahová minden nap elmentek egy csőbör tejért. És a visszaút meredek sikátorai, ahol az anyja belemártotta az ujját a frissen fejt tej fölének sűrű rétegébe, és megkóstolta, miközben úgy nevetett, mint egy kislány, vagy éppen fehér bajuszt festett Daniele arcára. A szárítópadlás, ahol kitergették a lepedőket, aztán a nagy fehér vásznak közé rejtőzve fogócskáztak. A játékok, amikor összekeverték az összes nyelvet, amit a faluban beszéltek: az olaszt, a németet és a szlovént. És a kis falu minden sarkán az anyja vidám nevetése visszhangzott.

És most, ahogy lehajtott fejjel lépdelt Martinengo mögött, az anyjából nem maradt más, mint ez a sál, amelyet a kis, fagytól kivörösödött kezében tartott. A fagytól, amely a szívét is ellepte. A fagytól, amely perzselt és fájdalmat okozott. Egyedül volt a fájdalomával és az anyja hiányával. Mert az apja még csak rá sem nézett.

A kút, az istálló, a szárítópadlás, a sikátorok, minden csendes volt most a faluban. Még az anyja nevetésének visszhangja sem maradt életben. Minden eltűnt. Nem volt már semmi. És Daniele lyukat érzett a mellkasában, akár egy nyílt sebet, mintha az anyja halála vad harapással kitépett volna belőle egy darab húst.

Egyre csak a tágira nyílt szemét látta, miközben meghalt, görcsbe rándult, eltorzult a fájdalomtól és a félelemtől.

A fejét újra az apja felé fordította, azt remélte, hogy a szeme találkozik az övével. Azt remélte, magához szorítja a közös fájdalomukban, amely olyan végtelen volt, hogy felfogni sem bírta. Nemhogy felmérni. De Martinengo nem volt ott vele. Ezért Daniele kétségbeesetten kapaszkodott a puha sálba. Mert semmi mása nem maradt. Mert vigasztalanul egyedül volt egy nála nagyobb bánattal, hiszen csak ötéves volt.

Felmentek a szűk sikátor hosszú lépcsősorán, amelynek a lapjai csillogtak, jégréteg fényesítette őket, mintha a fokokat vékony üvegréteg alá zárták volna. Ahogy a tetejére értek, a Santa Ulpizia kolostor tömör, szögletes épülete körvonalazódott előttük, amely a szögletes köveivel a hegyoldalba kapaszkodott. Inkább látszott kis erődítménynek, semmint kolostornak. Mintha azért építették

volna, hogy taszítson, nem pedig azért, hogy befogadjon. Inkább emlékeztetett háborúskodásra, mint imádságra.

Sötét vaspántokkal megerősített kapun léptek be, és a gyógyfüves szobába mentek.

Stanislao barát éppen szárított füveket tört a mozsárban.

Danielének sejtelve sem volt, miért jöttek ide.

– A gyerekeknek valami baja van – jelentette ki Martinengo olyan nyersen, hogy az már-már erőszaknak tűnt, és a barát felé taszította Danielét. Aztán széthúzta a mellkasán a gyapjúkabátot, és szétnyitotta az ingét.

– Szentséges ég, irgalmazz! – kiáltott fel Stanislao barát, amikor meglátta Daniele bőrén a kivörösödött, tökéletes négyzetet, amelyen hemzsegett a gennyes kelés. – Hogy szerezte?

– Nem tudom – felelte Martinengo nyersen. – Azt add ide nekem! – mondta még a fiának, és kinyújtotta a kezét a sál felé, amelyet az a sírásóktól szerzett meg.

Daniele egy lépést hátrált, miközben a sálat szorongatta, és a fejét rázta.

– Nem – mondta olyan szilárdan, hogy az nem is egy ötéves kislány hangjának hallatszott.

Martinengo kis ideig méricskélte. Aztán hátat fordított neki, és kilépett a gyógyfüves szobából, rá sem nézett többé.

– Hogy szerezted ezt, kislány? – kérdezte Stanislao barát Danielétől, és a mellkasán lévő fekélyesedésre mutatott.

Ám Daniele meg sem hallotta. Egyetlen mondat mennydörgött a fülében, amióta az anyja meghalt. Amióta nem volt képes megmenteni őt. Amióta kudarcot vallott.

– Hozzád beszélek, kislány! – szólt rá Stanislao barát.

Daniele most sem adta jelét, hogy meghallotta volna. Az ajtót vizslatta, amelyen az apja kilépett. „Nem tarthatlak magamnál” – mondta neki előző nap. És azóta ez a mondat egyetlen pillanatra sem szűnt meg a fejében vergődni, mint amikor egy madár zárt szobába téved, és a pánik foglyaként összevissza repdes, amíg el nem töri a szárnyát.

– Süket vagy? – kérdezte Stanislao barát, és úgy fordította a fejét, hogy a fiú ránézzen. – Hogy szerezted?

Daniele vállat vont.

– Olívaolaj, disznósír és árnika krém – határozott Stanislao barát, miközben egy üvegcsékkel teli szekrényhez ment. Kivett

egyed, és a krémet a furcsa, négyzetes, vörös foltra kezdte kenni.
– Fáj?

Daniele megrázta a fejét.

– Nem csak süket vagy, hanem néma is? – nevetgált Stanislao barát.

Daniele hevesen megszorította az anyja sálját.

Kicsivel később megjelent egy fiatal szerzetes.

– Menjünk! – szólította fel szomorú mosollyal. Miközben végigmentek a kolostoron, megkérdezte: – Danielének hívnak, igaz?

Daniele nem felelt.

– Igaz? – makacskodott a szerzetes, és megfordult, hogy a fiúra nézzen.

Daniele bólintott.

Továbbmentek, amíg egy kis kapuhoz nem értek, amely hosszú folyosóra nyílt, mindkét oldalán kis ajtók sorakoztak, mind egyforma. Minden második lépésnél, egy-egy kis fülkében fagygyúgyertya törte meg a félhomályt, és a lángjuk megremegett, ahogy elhaladtak mellette.

Daniele egy újszülött sírását hallotta.

– Ó... Michelino – mosolygott a szerzetes.

Bár a kétségbeesés mélyre taszította, Daniele képtelen volt nem kihallani valami furcsát a szerzetes hangjából, ahogyan ezt a nevet kiejtette.

Amikor az egyik ajtóhoz értek, a szerzetes kinyitotta, és intett neki, hogy lépjen be.

– Ül le! – mondta, és egy merev, ember nagyságú padra mutatott, amelyet láncsal erősítettek a falhoz, és vászonnal terítettek le. – Itt várj! – mondta, miközben elment, és a háta mögött becsukta az ajtót.

Ahogy Daniele leült, összekulcsolt kezét a combjai közé dugva, hallotta, hogy csikorog a szalma, amely lágyabbá tette a kemény fával való érintkezést. Maga mellett összehajtogatott öltözéket vett észre. Az anyag nyersen volt megmunkálva. Durva benyomást keltett. És mellette másik öltözék, meghatározhatatlan, kifakult színű, poros, gyapjú, se nem színezett, se nem fehérített. És még arrébb egy takaró.

Daniele nem mozdult, nem tudta volna megmondani, mennyi ideig. Az érzékszervei észlelték a szoba kicsiny méretét. A falait esetlenül meszelték fehérre, a döngölt padlót száraz nád borított-

ta. Semmi más nem volt benne, csak egy sötét feszület a falra szelgelve.

Újra az újszülött sírását hallotta.

Aztán az ajtó kinyílt.

Daniele ismerte ezt a szerzetest. Thevet barát volt. Az apja barátja. Vagy legalábbis az egyetlen szerzetes, aki időnként felkereste Martinengót, amióta kiugrott.

Thevet barát a karjában tartotta a síró újszülöttet. Abban a kezében, amelyik karjával a csecsemőt tartotta, volt egy csésze.

– Szervusz, Daniele – köszönt neki.

Daniele némán méricskélte.

Az újszülött tovább sírt.

Thevet barát a másik keze kisujját a csészébe mártotta. Amikor kihúzta, az ujjbegye tejes volt. A kisujját a kicsike szájához emelte, aki rátapadt, és abbahagyta a sírást.

– A kislány... vagyis a kisfiú... – javította ki magát azonnal a prior – ő... Michelino.

És Daniele újra érezte, hogy van abban valami hamis, amikor a szerzetesek kiejtik ezt a nevet. De nem tudta volna megmondani, micsoda. Csak furcsa volt.

Thevet barát a fejével a Daniele mellett összehajtogatott öltözékekre mutatott.

– Vedd fel őket!

Daniele nem mozdult.

– Nem most, persze – mosolygott rá Thevet barát. – Holnap reggelinél találkozunk. – Aztán indulni készült.

– Hol van az apám? – szólalt meg ekkor először Daniele.

Thevet barát hirtelen megfordult. Az arca olyan érzelemről tanúskodott, amely félúton volt a zavar, a harag és az irgalom között. Bánatosan felsóhajtott.

– Még csak el sem mondta neked?

A rákövetkező csendben csak az újszülöttet lehetett hallani, amint a tejet szopogatta.

Thevet barát Danieléhez lépett, és mellé ült.

– Mártsd a tejbe az ujjadat! – mondta neki. – És adj neki enni!

Daniele nem mozdult.

– Gyerünk... – buzdította Thevet barát.

Daniele a tejbe mártotta az ujját. Langyos volt.

Thevet barát kihúzta az újszülött szájából az ujját, aki erre azonnal sírni kezdett.

– Gyerünk, éhes...

Daniele a tejtől csöpögő ujját az újszülött szájához közelítette, az pedig mohón kapott rajta. Abbahagyta a sírást, és a kis kezecskéivel megragadta a fiú ujját.

Aztán Danielére nézett, és örömteli hangot hallatott. És nevette.

Akkor Thevet barát Daniele karjába tette az újszülöttet.

Daniele érezte, hogy meleg. Puha. Jó illatú.

Az újszülött örömteli hangokat hallatott, mintha dorombolt volna.

– Az ő anyja is meghalt – szólalt meg ekkor Thevet barát. – De nézd, hogy tapad az ujjadra! Hogy szopja a tejet!

Daniele érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe, miközben váratlan érzés rázta meg. Mindaz a fájdalom, ami bent volt, most kikíváncozott. Akár egy áradó folyó.

– Érzed? – folytatta a prior a maga meleg hangján. – Ez az élet.

Daniele gyengéden az anyja sáljába bugyolálta az újszülöttet.

– Ez az élet, Daniele – suttogta Thevet barát –, ami megy tovább.

ELSŐ RÉSZ

GYŐZELEM A MÚLT FELETT

*Anno Domini 1633**Január 21., első nap**Borgo San Michele, Keleti Alpok*

A kisleány tágra nyílt szemmel és el-elcsukló hanggal lépett a szülei üzletébe, a falu pékségébe. Mint minden reggel, az erdő szélére ment játszani, a vadnyulak és az őzek nyomait követte a havon. Aztán visszafordult, mesélte izgatottan dadogva az anyjának, és Susanna háza felé indult, mert megéhezett, és ő mindig adott neki egy kis kekszet meg meleg tejet, és mesét olvasott neki.

És akkor, folytatta a kisleány nehézkesen, meglátta, ott, a földön.
– Kit? – kérdezte az anyja a lisztől fehéren.

A kisleány lesütötte a szemét, és sírni kezdett, nem bírt válaszolni. Kövér könnycseppek gurultak végig pufók kis arcán, amely kipirosodott a hidegtől és a felindultságtól, majd a döngölt padlóra hullottak.

Az anyja tekintete is a földre siklott, és észrevette, hogy a kisleány fapapucsos véres. És a lábcsukáját is vérfoltok színezték. A lábához térdelt, lehúzta a papucsát, a harisnyáját, rejtett sebet keresett. De semmiféle sebet nem talált. A kisleány sértetlen volt. Hangosan szólította a férjét, aki hátulról kukucskált be, izzadtan, ingujjban, kenyérlapáttal a kezében.

– Mi történt, Teo? – kérdezte ekkor az anyja, és a vállánál fogva megrázta a fiát. – Kit láttál? – Átölelte, magához szorította. – Susannát? Susanna volt a földön? – kérdezte, miközben éppen csak eltolta magától a vállánál fogva, és egyenesen a rémülettel telt szemébe nézett.

A kisleány nem bírt megszólalni.

Az apja is mellé térdelt. Megsimogatta a fejét a nagy, lisztes kezével, befehéřítette a haját.

– Beszélj, fiam!

– Sok vér volt... – hebegte a kislefű erőlködve. – Folyt belőle... folyt... – Félbehagyta, és sírásban tört ki.

– Ne félj, ne félj! – ismételtette az anyja, és a mellkasához szorította, a fejét a kezével a vállának támasztotta. Érezte, ahogy a ruhája átnedvesedik a kislefű könnyeitől.

– Folyt belőle... – A kislefű megmozdította az egyik kis kezét, és az anyja nyakához emelte. – Innen folyt...

– A torkából? – kérdezte az apja.

A kislefű, még mindig az anyja vállának szorította a fejét, és bölintott.

– Sok... sok vér... – És a kis keze ismét a levegőbe lendült, mintha a vérsugarat utánozná. – Sok vér folyt belőle... És én közelebb mentem hozzá... hozzá...

– Kihez, fiam? – szólt közbe az apja.

– Rám nézett, a kezét a torkán tartotta... nagyon véres volt... aztán... aztán levette a kezét, és a vér rám spriccelt... kinyújtotta a kezét, meg akart érinteni... és én... elmenekültem... mert féltem, és ő engem nézett, és a vér... a vér... – Újra sírásban tört ki, és a zokogástól rázkódva olyan erősen kapaszkodott az anyjába, hogy elszakította a ruhája alatt a vászon inge nyakát.

– Szaladj, és értesítsd az öröket! – mondta ekkor az asszony a férjének. – Az asztrológus háza. Szaladj!

Felállt, karjában a kislefűvel, és az emeletre vitte, ahol a saját ágyába fektette. Kinézett az ablakon, és látta a férjét, amint ingujjban igyekszik az elöljáró palotájába.

– Add, hogy ne Susanna legyen az, jó Istenem! – dünnyögte az asszony, miközben tovább simogatta a fiát, és igyekezett megnyugtatni.

* * *

Amikor az örök Weser asztrológus házához érkeztek, a ház mögött elterülő tisztáson a vörös havon elterülve egy női holttestet találtak. Megfordították. A szeme tágra nyílt, a torkát felvágták. Mély vágás szelte át az artériáit és a légcsövét, amely fehéresen nyúlt ki a vérből. A seb szélei tiszták voltak, nagyon éles fegyver ejthette.

Egy fiatal őr hányt, nem tudta visszatartani. A sárgás és nyúlós folyadék a halott szoknyáját szennyezte be.

Az őrök vezetője ráparancsolt, hogy menjen távolabb.

Egy ötvenes, erős férfi, fésületlen hajjal, néhány napos szakállal a beesett orcáján és a kiugró pofacsontjain, odament hozzájuk. Botra támaszkodott. Az elvágott torkú nőt figyelte.

– Ismeri? – kérdezte tőle az őrök vezetője.

– Astrid, Weser cselédje – felelte a férfi anélkül, hogy levette volna a szemét a nő torkán ejtett vágásról. Nem látszott feldúltnak, mintha hozzá lett volna szokva a halálhoz és a holttestekhez.

– Ön Niccolò Buccaltieri, igaz? – kérdezte tőle az őrök vezetője.

– Igen – felelte a férfi. – És Weser?

Az őrök vezetője nem felelt. A hátsó ajtó felé nézett, amely tárva-nyitva állt. Aztán az őrök kíséretében a házba lépett.

Niccolò Buccaltieri mögöttük ment. Ám miközben belépett, a figyelmét elterelte a vércsík és a hóban látott nyomok, amelyeket a cseléd hagyott, miközben kivonszolta magát. Nem sikerült azonnal értelmeznie azt, amit az elméje feljegyzett. Sietősen a házba lépett.

A konyha nagy volt. Weser cselédjének vérnymai innen indultak. Vértolt a falon, éppen a bejárati falon, ahol minden biztonnal megtámadták, és elvágták a torkát. Aztán egy vértócsa a földön, és a nő által hagyott csík.

A szűk és sötét folyosón át tágas szobába léptek, amelynek a falait könyvek borították.

Az idős férfi holttestét a diófa és bőr, finom intarziás székhez kötötték, az íróasztal előtt, amelyen papírok halmozódtak. A világos tunikáját vér áztatta. A ruhája rostjait mintha több helyen felszakították volna. A vér szétáradt a szék alatt, sűrű pocsolóba gyűlt a padló fenyődeszkáin. A férfiak megkerülték az íróasztalt. Az öreget megvakították. Dühvel, úgy látszott. A hosszú, ősz haja vértől vöröslött. A homlokán csúnya égési seb. Megbillogozták. A szobában még érződött az égett hús szaga.

A holttest köré kört húztak, vérrel. És a vérbe pentakulumot rajzoltak, a varázsló rítusok ötágú csillagát.

Abban a pillanatban az egyik férfi a borzalomtól elrettenve megfordult, és egy nőt vett észre, aki a földön térdelt.

Akkor a többiek is megfordultak, a nőt nézték, de az arcát nem láthatták. Mert hátat fordított mindnyájuknak. És a holttestnek.

A nő ruhája vérfoltos volt. És a keze is. Meg a haja. És a cipőjéről vér csöpögött, mint amikor valaki sáros pocsolóba lép. A felsőtestét előre-hátra ringatta, ütemesen, megállás nélkül. Egyetlen szuszt sem hallatott.

Mellette, a földön, éles sebészpenge.

– Susanna... – szólalt meg Niccolò Buccaltieri elhaló hangon.

Anno Domini 1633
január 22., második nap

Borgo San Michele, Keleti Alpok

Az inkvizítor titkára, Paolo Tahler, a hófehér, természetellenesen, üvegesen áttetsző bőrű, huszonkilenc éves fiatalember, aki tetőtől talpig feketébe öltözött, a nyakában pedig nagyméretű, ezüst feszületet viselt, szinte nőies kifinomultsággal és szertartásos óvatossággal, megfeszített figyelemmel kezdte kioldani a drága, fekete selyemszákocska zsinórját. Az anyag két gézdarabot rejtett, mindkettő fehér, piszkos, rossz szagú, mindkettőt vörös szalag zárta össze, keresztként egymásra helyezve.

Paolo Tahler Constantin Tron inkvizítor éber tekintetétől kísérvé óvatosan kinyitotta az első anyagot. A belsejében szintiszta kristályszilánkok voltak. A szilánkok szabálytalan, hegyes csúcsait barna kéreg szennyezte be, ugyanolyan megperzselődött színhatású, mint amitől a géz volt foltos.

Az inkvizítor arca semmiféle érzelmet nem árult el. Az arca egyszerű volt sovány, puha és éles. A felszínén rideg. A mélyben kegyetlen. A szeme ide-oda siklott, csillogott a felindultságtól.

Paolo Tahler kinyitotta a második gézdarabot is, a másikéhoz hasonló barna foltok mocskolták be. A belsejében apró, rozsdás szegek rejlettek, a hegyük elgörbült.

Constantin Tron kígyóajka – vérszegény, fonnyadt, mintha a természet a húsába akarta volna vésni a csók tilalmát – félig szétnyílt, miközben a titkára a rozsdás szegeket a térdeplőre szórta. Összeszorította a szemét – mintha perverz biztatást nyerne belőle, ahogyan a tiszta a szennyesen megcsendül –, miközben a tit-

kára a kristályszilánkokat a rozsdás szögek közé keverte. Aztán mély levegőt vett, és alig észrevehetően, beleegyezően bólintott.

Paolo Tahler a háta mögé ment, szinte hozzátapadt az inkvizítor megfeszített testéhez, és szertartásos lassúsággal – ahogyan egy kerítő tette volna, amikor a bűnösök gyülekezete előtt bemutat egy kurtizánt – a combja közepéig felemelte a dísztelen, puritán reverendáját.

Az inkvizítor óvatosság vagy félelem nélkül, lendületesen a szűrő fájdalom szőnyegére ereszkedett, amelyet a térdeinek készítettek. Összeszorította a szemét és az ajkát, imádságra kulcsolta az ujjait, és a gyomra felé hajtotta a fejét, próbálta nyögés nélkül elviselni az első, heves szúrást. Aztán ahogy lassacskán újra lélegzethez jutott, és végleg ráeresztette a teste súlyát a kristály és vas gyötörte térdeire, kinyitotta a szemét, megérintette a homlokát, a mellkasát és a vállait az ujjbegyeivel, keresztet vetett, és rövid, latin imádságot mormolt. Végül megszorította a vörösre festett aranymedált, amely súlyos szemekből fűzött láncon csüngött, és a mellkasa közepéig ért. A krizmon volt: ✠ , a görög „khí” és „ró” betűk, vagyis Khrisztosz, Krisztus kezdőbetűi, amelyek olyan formát alkottak, mintha egy „x” és egy „p” betűt egymásra helyeztek volna.

Paolo Tahler gyengéden leeresztette a reverendáját. Kinyitotta a könyvet, amely az olvasóállványon hevert az ura mellett, és olvasni kezdett:

– Akkor az ördög felém fordulva, komor hangon így szólt: „Most pedig tanúja lehetsz, mily módon szaporodik a mi nemes törzsünk a lenti világban.” A zöld, elnyútt kalapjába tojásnagyságú jégdarabokat gyűjtött, amelyeket az ég zúdított rá, amikor előttem megjelent. És most a jobb markában egy ilyen jégdarabot szorított, amely gyorsan elolvadt, és benne – Istenem, ments meg! – rettenetes teremtmény ficáncolt. Olyan volt, mint egy kis kígyó, sárga, gonosz szemű, nyolc pár karomban végződő manccsal. És a teremtmény éles hangon így szólt az ördöghöz fordulva: „Gazdám, legfőbb uram, ma befejezzük a küldetésünket. A városban mindenfelé elszaporodunk. Főleg a te Ellenséged kertjeiben, kútjaiban, fényűző szobáiban.” És máris láttam, ahogy a jégeső újabb szemei is elolvadnak a szörnyű kalapban és körülöttem.

A titkár becsukta a könyvet. Imádságra kulcsolta a kezét, és könnybe lábadt szemmel a magánkápolna mennyezetére emelte a tekintetét – egyszerű volt és zord, nyers kőből emelték –, amely-

ról a Megváltó figyelmeztette az embereket, az egyik karját fel-
emelte, a másikban pedig egy makulátlan báránnyt tartott.

– *Ecce diabolus* – mondta az inkvizítor –, lelkem gyötrője.

– Ámen – visszhangozta a titkára.

– Láttad őt? – kérdezte tőle Constantin Tron.

– Láttam – felelte Paolo Tahler.

Az inkvizítor felsóhajtott, mintha teher nyomná.

– Felzaklatott a szépsége? – kérdezte tőle.

– Nem, uram. – A fiatal titkár határozottan megrázta a fejét. A hosszú, szőke fürtjei könnyedén hullámoztak a levegőben. És a világos, kifakult akvamarinszínű szemeiben mintha gonosz szikra gyúlt volna.

– És elképzelted a virágzó, alabástrom keblét? A friss mellbimbóit, akár a húsbimbók? És ez a gondolat nem zaklatott föl? – kérdezte Constantin Tron már-már erőszakosan.

– Nem, uram – felelte Paolo Tahler még eltökéltebben, a hangjában a harag visszhangjával. És már-már az eltúlzott méretű, több mint egy arasz nagyságú feszületbe kapaszkodott, amely a nyakában függött.

– *Ne maleficus vivere patientur* – szólalt meg ekkor az inkvizítor.

– Nem hagyod életben a boszorkányt.

A titkár bólintott.

Az inkvizítor a fiatalember felé fordította a fejét.

– Ezért tartóztattuk le, igaz?

A titkár újra bólintott, és elveszett a férfi tekintetében, akit kisfiú kora óta szolgált.

– *Ne maleficus vivere patientur* – ismételte.

– És te leszel az én erősségem, Paolo? – kérdezte az inkvizítor.

– Teljes lényemmel, méltóságos uram – felelte a titkár. És újra megkapaszkodott a nyakában viselt feszületben. A kereszt négy szára ezüstből volt. A közepén a négyzet aranyból.

Constantin Tron ismét keresztet vetett, majd felállt, miközben a titkára újra felemelte a reverendáját a combja közepéig. A vér lustán csöpögött az újabb és a régebbi sebekből, amelyek ismét felszakadtak. Az inkvizítor egyenesen állt, a szemét lehunyta, miközben Paolo Tahler egyesével kihúzta a szögeket és a kristályszilánkokat a térdéből.

A fiatalember összeszedte a szögek és szilánkok maradékát a térdeplőről – és miközben egy kispap megjelent a semmiből, majd a jeladására tömjénnel füstölte be a kápolnát –, visszahe-

lyezte őket a két fehér gézbe, szétválogatva a kristályt a vastól, a tisztát a tisztátalantól, és újabb – még vörös, élő, lüktető – foltokkal szennyezte be őket, amelyek hamarosan megbarnulnak, és hasonlóvá válnak a többihez, amikor a vér oxidálódik az anyagon.

– Köszönöm, Paolo – mondta az inkvizítor, miközben a titkár visszahelyezte a két gézcsomagot a fekete selyembe.

Aztán a kápolnából kilépve Constantin Tron anélkül, hogy bárki hallhatta volna, így szólt:

– Még nem állok készen, Susanna...

*Anno Domini 1633**Január 23., harmadik nap**Szeles szurdok, Keleti Alpok*

A Farkasok Őre a falun kívül élt, minden úttól távol. Az odavezető ösvény olyan széles volt, hogy egy kisméretű kocsi kerekei éppenhogy elérték rajta. Majd egy óra járásra a falutól az ember szurdokszerű, szűk tisztásra ért, amelyet éles, szürke sziklák öveztek, azon túl az erdő, amelyet folyton ostorozott a jeges északi szél. A ház, amelyben élt, kőből épült – kevésből, a kerülete mentén – és szárított, gyantázott fából, hogy ellenálljon a téli havazásnak és a nyári esőzésnek. A tetejét a falusi házakkal ellentétben nem palalemezekkel fedték, hanem tökéletesen vízhatlan vörösfenyő zsindelel. A menedékház mellett egy kis faistálló állt, ahol a vörösös szőrű, herélt lova kapott szállást.

Azért nevezték a Farkasok Őrének, mert – miután megtagadta, hogy megölje a ragadozókat, amelyeket távol kellett tartania a legelőktől, vagy hogy csapdákkal nyomorítsa meg őket, ha csak nem volt muszáj – úgy látszott, mintha értette volna a módját, hogyan értesse meg magát a vad farkasokkal, mintha birtokában lett volna a nyelvüknek, és maguk az állatok is elfogadták és tiszteletben tartották volna őt. Valójában senki nem tudta, hogyan csinálja. Néha találtak olyan kihunyt fáklyákat, amelyek füvek különös keverékétől illatoztak, ám a receptjét senki nem ismerte. Olykor éjnek évadján komor hangokat hallottak, amelyeket üreges szarvasmarha szarvba fújtak. Némelyek azt beszéltek, hogy látták őt, amint személyesen beszél a falkavezérral – „Igen, uraim, én mondom maguknak, úgy beszélt vele, mint egy emberrel. Úgy beszélt vele, ahogy én beszélek magukkal, Istenre esküszöm!

És a többi farkas hátrébb, félrehúzódva állt, és nem támadta meg őt". A mendemondák és a szóbeszéd alapján volt, aki paktumot, boszorkányságot feltételezett. Valaki viszont egyfajta szentnek tartotta. De sem az egyik, sem a másik tábor – vagyis senki az egész faluban – nem örült, ha találkoznia kellett vele, legyen akár szent, akár boszorkánymester. Ha teheték, elkerülték, akár elítélték, akár legendát szóttek köré, mert úgy az egyik, mint a másik esetben ijesztette őket a mássága, és kellemetlenül érezték magukat a titoktól, amelybe burkolták. Megfizették a szolgálataiért – pénzgyűjtéssel, amelyben az egész közösség részt vett –, és elégedettek voltak vele, mert az igazat megvallva, már legalább öt éve, hogy a farkasok nem támadták meg az állataikat a karámokon belül. Tudták, hogy alkalomadtán – néhányszor előfordult – az Őr kilő egy-egy nyilat a nyílpuskájából és megöli azokat az állatokat, amelyek nem tartják tiszteletben a határokat, a paktumot. Vagyis olyan férfi volt, akiben meg lehetett bízni, aki elvégezte a feladatát, mégis kerülték.

Mert senki nem felejtette el, a múltban ki volt a Farkasok Őre. Senki nem tudta elfelejteni, hogy egy időben egy sokkal rettenetesebb és kegyetlenebb vadász kopója volt. A fekete lelkek vadásza. *Instructor Domini*. Feszülettel a mellkasán segítette Constantin Tront az eretnekek, boszorkányok és boszorkánymesterek felkutatásában. És ez, minden jelenlegi furcsaságánál jobban ijesztette a falusiakat. A farkasok szaga, amelyet most magán viselt, nem fedte el a máglyán égő emberi hús égett szagát. Habár már nem engedelmeskedett az inkvizitornak, a múltja ott kuporgott a vállán, akár egy gyászos fekete holló.

Ezért a faluban mindenki azt kívánta, hogy soha semmi köze ne legyen Daniele di Barcához, a Farkasok Őréhez.

Éppen ezért Daniele elcsodálkozott, amikor egy furcsa párt látott közeledni.

A szurdok végében vette észre őket, néhány perccel korábban. Az öreg szerzetes és egy idős, izületi gyulladásoktól elgyötört testű asszony közeledett egy-egy megtépázott szőrű öszvéren, amelyek nehezen haladtak a hóban. A rönk közelében várta őket, ahol fát vágott, figyelmes, sötét, de nem komor, okos és éles szemmel méricskélte őket, amely ahhoz volt szokva, hogy csendben figyeljen. A szabadban töltött élettől lebarnult arca határozott vonásokkal bírt, az állkapcsa akaratos volt. A barna, sűrű, fésületlen, késsel levágott haját szél borzolta. A hiúságnak az árnyéka

sem volt benne. Inkább vad kinézete volt, mint aki távol él a világtól. A fizikuma lenyűgöző volt, izmos. Huszonnyolc éves volt, és olyan férfi benyomását keltette, mint aki ereje teljében van.

Daniele azonnal megismerte mindkét látogatóját.

A szerzetes szeretettel nevelte a kolostorában. Az öregasszonytól kiskora óta félt.

– Susannát letartóztatták – jelentette Thevet barát minden körülményeskedés nélkül. – Az előljáró és az inkvizítor.

Zelt, a félig kutya, félig farkas, miután a házig kísérte őket, most mozdulatlanul állt a gazdája mellett, a felsőajka remegett, ahogy felhúzta és ezzel felfedte hosszú, sárga fogait. Nem ugatott, mint egy kutya, és nem vonított, mint egy farkas. Arany szeme volt, mint az anyjának, és feketével kevert hosszú, fehér szőre, mint az apjának. Vad szaga volt, és úgy engedelmeskedett, mint egy háziállat.

– Susanna az inkvizítor kezében van – folytatta Thevet barát, akit már megvakított a hályog, a beesett arcát a felé a pont felé fordította, amerre a Farkasok őréit sejtette, és le sem szállt az öszvérről.

Daniele, amikor ismétlődni hallotta a nevet, kővé dermedt. És ismét nem felelt.

Az öregasszony még nem szólalt meg. Nagy nehezen lekászálódott az öszvéréről, és most egyenesen tartotta a fejét, a hideg ellen férfikabátot viselt, és őt méricskélte. A haja ritkássá vált, de Daniele mintha úgy látta volna, amilyen kisfiú korában volt: zilált, sötét hajkoronával. Mintha megszólalni készült volna, de tovább hallgatott. Mintha a mondanivalója túl sok lenne neki. Vagy annak, akinek meg kellene hallgatnia.

– Segítened kell neki! – szólalt meg újra Thevet barát.

– Én farkasokkal foglalkozom – felelte keményen Daniele. És miközben felelt, tompa szúrást érzett, amely a zsigereiben visszahangzott, mintha a lelkébe hasítana a fájdalom, vagy mintha a múltjának teste lenne.

Thevet barát alig észrevehetően balra, Daniele hangja felé fordította a fejét. A fehér, tejszerű szemgolyói rénszyre szűkültek, mintha próbálna keresztüllátni a hályog függönyén.

– Gyilkossággal és boszorkánysággal vádolják...

Daniele erővel a rönkbe vágta a baltát, és hátat fordított nekik, ahogy a háza felé indult. A szíve majd kiugrott a mellkasából, az állkapcsát görcs rántotta össze, amely az összes izmára kiterjedt.

– Jehanne vagyok... megismersz, szent? – kérdezte az öregasszony.

Daniele hirtelen megfordult, a szeme tágra nyílt.

– Ne nevezd így, öregasszony! – És a rászegezett ujjával megfenyegette.

– Én segítettem neked megszületni – folytatta az asszony, és egyenesen a szemébe nézett, ugyanolyan átható tekintettel, mint sok évvel korábban, majd felé indult.

– Menj innen! – ordította Daniele, és tovább hátrált a háza felé, a tekintetét az asszonyra szegezve, mintha kísértetet látna.

– Emlékezz, hogy azon a napon...

– Nem! – Daniele hangja megremegett.

– ...azon a napon, amelyen az anyád meghalt... Susanna vérben született.

– Menjetez innen!

– És mindezen évek után végre megértettem az isteni tervet!

Daniele már az ajtóhoz ért. Nyers gesztussal intett Zeltnek, aki besurrant a házba.

Az öreg Jehanne tovább haladt előre.

– Életet az életért. Nem sikerült megmentened az anyádat, mert Susannának meg kellett születnie. Vérben, arra kárhoztatva, hogy boszorkány legyen.

– Menj innen!

– A sorsotok összefonódott, a megmenekülése egyedül rajtad múlik, burokban született...

– Nem! – ordította Daniele, miközben kifulladásra a házba lépett, és becsukta az ajtót, majd elterült a földön.

– Susanna élete a tied! – hallotta még az öregasszony hangját.

Aztán már semmit. Komor zümmögés süketítette meg, a torka elszorult. A kezét a kabátjához emelte, úgy érezte, megfullad. Feltepte a nyakát. A gombok szétgurultak a fapadlón. Az ujjbegyei makacsul követték a négyzögletes, sötét égési sérülés területét, amely a mellkasán virított. Ugyanolyan méretű, mint a jutazsák, amely a burkot őrizte, amelyben született.

És végül a könnyek szinte észrevétlenül patakzani kezdtek az arcán, mintha régi sebből csöpögnének, amint bágyadtan elvérzik.

Anno Domini 1610

Borgo San Michele, Keleti Alpok

„Érzed? Ez az élet” – mondta neki Thevet barát azon a napon, amelyen a karjába helyezte az újszülöttet, és arra buzdította, hogy táplálja. Azon a napon, amelyen az apja, Martinengo a Santa Ulpizia kolostorban hagyta. Azon a napon, amelyen Daniele megértette, hogy egyedül van. Anya és apa nélkül.

„Ez az élet, ami megy tovább.”

És Daniele megértette, mit akart neki mondani Thevet barát. Nem lett volna képes szavakba önteni azt, amit megértett, mert csupán egy ötéves kislány volt. De legbelül érezte. A lényé mélyén. És saját magában is felfedezte azt a természetet, amely harcolni fog azért, hogy éljen.

Ez a védtelen újszülött olyan volt, mint egy kapu az életre.

Így hát rögtön megszerette, az első estén. Gondját viselte anélkül, hogy tudná, saját magáról gondoskodik. Ösztönösen. Akár egy állat.

Amint tehetette, elkérte a kicsikét. Táplálta, magához szorította, az anyja puha sáljával melengette. És ezzel egyidőben táplálta, ölelte és melegítette őt ez a kis élőlény.

Amikor Thevet barát imádkozni szándékozott, amikor azzal kellett törődnie, hogy kiossa az ezernyi feladatot a szerzetesársainak, hogy a kolostor élete előrehaladjon, amikor aludt, amikor a kórust vezényelte, sőt amikor mindkét kezére szüksége volt az évszékhez, Daniele ott volt mellette.

– Adja ide! – mondta mindig még azelőtt, hogy a prior másra bízhatta volna a kicsikét. És amint tehetette, a csupasz cellájába vitte, ahol hirtelen nem érezte magát egyedül.

És Thevet barát a maga részéről boldog volt a történetek miatt. Mert látta, hogy az ösztöne aznap este azt súgta neki, amire a szerencsétlen kisfiúnak a leginkább szüksége volt. És az imáiban minden nap hálát adott Istennek, amiért a megfelelő szavakat adta a szájába.

És Daniele ennek a csodálatos újszülöttnak köszönhetően nem fulladt bele az örvénylő folyamba, amelybe a sors taszította. Ugyanakkor láthatta, hogy az újszülött ugyanolyan boldog ettől a bensőséges, teljes kapcsolattól. Ami a mindent jelentette.

És nem egyszer kapta magát azon, hogy visszamosolyog, amikor az újszülött rámosolyog. Akár egy tükörben.

Így teltek el az első hetek. Megszilárdították ezt a közösséget.

Végül elérkezett a karácsony.

Mint minden évben, a Santa Ulpizia kolostort érte a megtiszteltetés, hogy a Mi Urunk, Jézus Krisztus születésének színrevitelét megrendezhette. A katedrálisban a szerzetesek már egy héttel a mise előtt leszedték a hidegtől védő vásznakot Szűz Mária, Szent József és a kis Jézus szobráról, meg egy tucat pásztoréről, akik Jézust imádták, három birkáról és egy hatalmas falról, amelyen a tehenek és a szamarak feje volt látható domborműként, életnagyságban. Az asztalos barát készítette a kunyhó tetejét és a jászolt, amelybe a kis Jézus fog kerülni.

Ám abban az évben Thevet barátnak eredeti és lenyűgöző ötlete támadt. Megparancsolta a szerzeteseknek, hogy a kis Jézus szobrát csavarják vissza a vászonba. Abban az évben hús-vér Jézuska lesz, Girolamo Tebaldi püspök és a hívek egész gyülekezetének csodálkozására.

Hogy aztán a kis Jézus valójában kislány, morfondírozott Thevet barát, nem sokat számít. Ebben az életkorban nem lehet megkülönböztetni egy fiút egy lánytól. És az ő Susannája – ahogyan ekkor már nevezte – olyan angyali szépségű volt, hogy a Jóisten is büszke lett volna rá.

Karácsony előestéjén minden készen állt.

A katedrális – igazán impozáns egy olyan kis falu számára, mint Borgo San Michele – zsúfolásig megtelt az alaposan bebütykolt emberekkel, akik alig győztek a hideg ellen védekezni, amely a templomba is bekúszott, és ott is maradt fogolyként.

A püspök – a legszebb köpenyében – az oltár mellett ült, bársony karosszékben, miközben két pap celebrálta a misét. A püspök mellett Constantin Tron inkvizítor kapott helyet, beesett és sápadt arccal, a fejét lehajtotta, a kezét összekulcsolta.

Tőlük jobbra a jászol. Az imádkozó pásztorok a szegényes ajándékkal a kezükben, a csekély létszámú nyájuk kíséretében a három lépcsőfok aljában kaptak helyet. A kunyhót sötét-kék, aranycsillagos vászon fedte, amely függönyként is szolgált. A megfelelő pillanatban majd felemelik.

Daniele a kolostor ifjú novíciusaival együtt az orgona mellett ült, készen arra, hogy rázendítsen az énekekre, ha a karmester barát int.

Amikor elérkezett a pillanat, amelyet a völgy összes temploma harangzúgással jelzett, Thevet barát észrevétlenül elhelyezte a kis Susannát a jászolban, amelyet szalmával béleltek, és intett a kispapnak.

A csillagos függöny felemelkedett, és a hívek, ahogy megpillantották a majdnem meztelen Jézuskát, akit csupán egy világos vászon szeméremöv takart, és aki izgett-mozgott, a karját nyújtogatta, meghatódtak.

Maga a püspök is Thevet barát felé fordult, és elismerően biccentett.

Daniele mosolygott örömeiben, ő is meglepődött, amikor meglátta a szeretett újszülöttet a szent bölcsőben.

Ám miközben az orgona a karácsonyi ének első, lelkes hangjait fújta, a kis Jézuska sírni kezdett – talán a hideg, talán valami egyértelműbb, zavaró tényező miatt –, és miközben egyre jobban mozgolódott, kioldódott a szeméremöv, amelyet csak tessék-lás-sék rögzítettek, és a hívők elé tárult a teljes meztelensége.

– Lány! – nevetett egy parasztasszony. És rögtön az összes hívő csatlakozott a nevetéshez.

„Nem Michelino” – gondolta ekkor Daniele, miközben a szerzetesek titka lelepleződött. És mosoly gyúlt az ajkán. „Lány!”

– Összepisilte magát! – kiáltotta egy másik parasztasszony, amikor észrevette, hogy világos folyadék csorog a jászolból. Erre újabb nevetés támadt.

A püspök viszont nem nevetett.

Ahogy az inkvizítor sem nevetett.

És a legkevésbé Thevet barát nevetett, aki azonnal számot vetett a könnyelműsége következményeivel.

A prior Susannához sietett, és sietősen takaróba csavarta, a karjába vette – és a püspök tekintetét kerülve – gyorsan visszakozott.

Másnap Susannát – Thevet barát fáradhatatlan tiltakozása ellenére – elvitték a Santa Ulpizia kolostorból, és a camporossói Nagyboldogasszony kolostor apácáira bízta, amely település öszvérháton fél órányira feküdt, a folyó mentén északi irányban.

Azon a karácsonyon kapta Susanna a Jézuska becenevet.

Anno Domini 1633
Január 23., harmadik nap

Borgo San Michele, Keleti Alpok

A fogoly teljes sötétségben volt. A feketénél is feketébben. Sűrűben. Mintha szilárd anyagból készült volna.

És az anyag, amely foglyul ejtette, nem volt áthatolható, keményebb és sűrűbb volt a cella falánál, amelybe zárták.

És úgy érezte, elveszett abban a sötétségben, amelybe belezuhant, mert soha életében nem érezte magát ilyen eltévelyedettnek.

Meg sem mozdult ebben a sötétségben.

– Susanna Berna – szólította egy hang.

Susanna, amikor a nevét meghallotta, úgy érezte, mintha ez a hang kútba nyúló kéz volna.

Kinyitotta a szemét.

De a feje még mindig zavaros volt. A szája kiszáradt. És mintha nem uralta volna teljesen a saját testét.

Próbált ráfókuszálni az ajtóban álló férfira, akit halványan megvilágított az olajlámpa, amelyet a kezében tartott. Borzas szakáll, sűrű szemöldök, amely apró, disznószerű szemet keretezett, kivörösödött orca, spród haj, amely mintha kártolatlan gyapjú-csomó lett volna, hajlott váll, mint egy olyan lényé, aki ahhoz van szokva, hogy a méreteinél szűkebb környezetben él.

– Susanna Berna – ismételte a férfi. – Innod kell! – De ott maradt az ajtóban, mintha félne belépni.

Susanna épphogy megmozdult. Mégis hallotta a láncok fémes zaját, amelyek a falhoz rögzítették. A csuklójánál és a bokájánál fogva. Mintha veszélyes állapot volna.

– Prescern vagyok, a börtönőröd – mondta a férfi még mindig mozdulatlanul az ajtóban, az egyik kezében a lámpával, a másikban agyagkorsóval. Mintha meg akarna ismerkedni velem, mielőtt a szörny odújába lép.

A börtönőr olajlámpásának halovány fénye fekete árnyakkal és vöröses visszfényel jelezte a cella köveinek körvonalát. Nagy kövek voltak, hanyagul vágták őket. Arra készültek, hogy ellenálljanak az elítélt teremtményeknek, akiket ide bezártak. Arra készültek, hogy visszatartsák a kétségbeesett teremtmények kiáltásait, akiket fogva tartottak.

A földön szalmaréteg, amely vizelettől, ürüléktől és félelemtől bűzlött.

– Akarsz inni? – kérdezte a börtönőr, miközben oldalra billentette a fejét, és a résnyire szorított szemét a sötétség felé fordította, mintha azt tanulmányozná, vajon megbízhat-e a bestiában.

Az egyik kezét Susanna felé nyújtotta. És újból hallotta a lánccsörgését. A súlyos vaspánt, amely Susanna csuklóját szorította, felhorzsolta a bőrét.

A börtönőr egy lépést tett befelé. Aztán még egyet és még egyet.

– Maradj ott hátul! – mondta, amikor már elég közel ért hozzá.

Susanna hátrált, amíg azt nem érezte, hogy a fal köveinek támasztja a hátát.

Akkor a börtönőr óvatosan a földre állította az agyagkorsót, majd azonnal hátrált két lépést.

Susanna lehajolt, megragadta a korsót, és mohón inni kezdett. A víznek vas és sár íze volt.

– Tedd vissza a földre! – mondta ekkor Prescern.

Susanna odatette a kupát, ahonnan felvette.

– Hátra! – parancsolt rá a börtönőr.

Susanna újra a hátában érezte a hideg és kemény köveket.

Prescern elővigyázatosan közelített, aztán hirtelen felvette a korsót, és újra hátrált.

Susanna nem mozdult. A zavar, amely homályba borította a fejét, továbbra is lassította a gondolatait, mintha sűrű ködfelhőben tévelyegtek volna.

Miközben felemelte az olajlámpást, a börtönőr a lány felé nyújtotta a nyakát.

Susanna látta, ahogy elkerekedik a szeme, és kinyílik a szája.

– Jóságos Isten! – kiáltott fel Prescern elfúló lélegzettel.

Susanna arcán, kezén, ruháján és meztelen lábán a vér vörös aláírása éktelenkedett, amelyet senki nem mosott le róla, és amely már sötét, töredezett kéreggá keményedett, mint a föld, amely megrepedezik, ahogy kiszárad.

– Jóságos Isten... – ismételte halkán a börtönőr.

A vérkéreg alatt, a lámpa pislákoló fényében Prescern Susanna arcát méricskélte. A fénytel teli, meghatározhatatlanul sötétkék szemét, akár az égbolt holdfényes éjszakán. Az egyenes, tökéletes orrát, mint amit kiváló szobrász faragott. A telt, rózsaszín, bársonyos ajkát. A pofacsontját, amely magas volt, hangsúlyos, de nem annyira, hogy a vonásait szűk álarccá változtatta volna. És a bőrét az alvadt vér alatt, amelynek világos sárgabarack színe volt. És az illata, olyan nőies, olyan érzéki, ugyanakkor tiszta, mint a méz és a hintőpor elkeveredve a remegő mohagomba illatával – nem adta meg magát a cella bűzének.

– Hogy képes az ördög ilyen... fenséges módon megmutatkozni? – dűnnyögte a börtönőr elképedve.

Susanna némán fürkészte.

Prescern leeresztette a lámpást, és gyorsan a cella ajtaja felé indult. Menekült. Megijesztette ez a váratlan szépség, jobban, mint amennyire valaha is megijedt volna egy pokoli szerzet vicsorgásától.

Amikor az ajtóhoz ért, megfordult. És nem tehetett volna másként még akkor sem, ha tudja, sóbálvánnyá változik.

Már éppen kilépett az ajtón, és készült kétszer rázárni, amikor hallotta, hogy Susanna valamit suttog.

– Hogyan? – kérdezte rémülten.

Susanna az őt felé fordult. Ám a tekintete mintha áthatolt és túlszárnyalt volna rajta. Túl ezen a rémült férfin. Túl a börtön vas- tag, hideg falain, amely bezárta őt.

– Eljön értem – mondta ekkor hangosabban. – Eljön értem.

Prescern úgy érezte, egy rándulással megáll a szíve. Az agyagkorsót tartó, remegő kezével keresztet vetett, és sietve bezárta a cella ajtaját.

Mert a szíve mélyén biztosan tudta, kire gondolt a boszorkány. A Gonoszra személyesen.

Aki eljön érte, hogy megmentse.

*Anno Domini 1611**Borgo San Michele, Keleti Alpok*

Thevet barátának a Susanna elvesztése felett érzett fájdalmát részben enyhítette a jó szíve, amely nem engedte, hogy kizárólag magára figyeljen, ezért továbbra is szem előtt tartotta a szerzetestársai szükségét, akik tőle függtek, és főleg azt a szeretetet, amelyet Daniele iránt érzett.

Thevet barát figyelmét nem kerülte el, hogy amióta Susannát elvitték a kolostorból, Daniele újból a kétségbeesés útvesztőjébe zuhant, amiért az apja elhagyta. Most nem volt senki, akibe kapaszkodhatott volna, semmi, amitől újra mosolyra fakadt volna. Nem volt feladata. Nem volt olyan életképe, amelyben visszatükröződhetett volna. Nem volt többé ajtaja a világra.

Daniele sündisznóvá gömbölyödött, mint azon a napon, amelyen a prior befogadta a kolostorba. Nagy nehezen kibökött egy-két szót, de csak ha sehogy nem tudott kibújni alóla, hogy válaszolnia kelljen egy-egy közvetlen kérdésre. Az idő fennmaradó részében a cellájába vonult. Még akkor is mintha egyedül lett volna, amikor tanórán kellett részt vennie.

Így történt, hogy egy januári reggelen – miután látta, hogy Daniele a reggelijét sem ette meg, és eltévelyedett tekintettel a semmibe bámul – úgy határozott, hogy beszél Martinengo di Barcóval.

Akkor először kereste fel, amióta az rábízta Danielét. Azon a napon, amelyen Martinengo ráhagyta a fiút, Thevet barát próbált vele beszélni, meggyőzni. De fájdalomtól és haragból álló falba ütközött. Azután a nap után nem egyszer gondolt rá, hogy

megpróbálja összeölni az apa és fia közti kapcsolaton esett szakadást. De aztán amikor látta, hogy Susanna jelenléte olyan jó hatással van Danielére, visszafogta magát. Nem akarta kockáztatni, hogy a törekeny egyensúlyt megváltoztassa.

De most már nem volt lehetséges tovább halogatni.

A házhoz érve hosszasan kopogott. Makacsul.

– Ki az ördög az? – vicsorgott erőszakosan a férfi, és mogorván ajtót nyitott.

Thevet barát hallotta a szóbeszédet, amely a falubeliek között járta. De arra nem számított, hogy ilyen állapotban találja. Ha nem lett volna benne biztos, hogy jó ajtón kopogtatott, nem esküdött volna meg rá, hogy ez az emberi roncs tényleg Martinengo di Barco.

– Á... te vagy az... – motyogta Martinengo, és próbálta egyenesen tartani magát.

Thevet barát ránézett. A szakálla piszkos volt. A haja is. És az egész lénye mocskos. Búzlott. És a rothadó szájából borszagú levelet érződött.

– Mit akarsz? – kérdezte Martinengo anélkül, hogy finomított volna erőszakos hangnemén.

– Beszélnem kell veled.

– Miről?

– Hadd menjek be!

Martinengo nem mozdult. A szeme fátyolos volt.

Thevet barát biztos volt benne, hogy készül az ajtót az arcába vágni.

De aztán Martinengo megfordult, és egyetlen szó nélkül viszszalépett a házba.

Thevet barát ezt invitálásnak tekintette, és követte.

A lakhely sem volt jobb állapotban, mint a lakója. A földön borosüvegek heverték. Néhány összetört, és csikorgott, ahogy Martinengo rájuk taposott, miközben a piszkos edényekkel zsúfolásig telt asztalhoz ment, és leült. Romlott étel és kosz szaga szállt. És állott boré, amelyet csak a legalantasabb kocsmákban lehet érezni. És csontig hatoló hideg.

Thevet barát az asztalhoz ment, felállított egy földre borult széket, és Martinengóval szemben leült. – Azért jöttem, hogy a fiadról, Danieléről beszéljek veled – tért azonnal a lényegre.

Martinengo megborzongott.

– Hideg van – dörmögte. Bizonytalanul felállt, és a kandallóhoz ment, amely langyosan parázsolt. Fogott egy könyvet, habozás nélkül széttépte, az oldalakat a parázsra dobta, ráfúj, és köhögött.

– Mit művelsz? – kérdezte Thevet barát, miközben talpra szökent és odament hozzá.

Amint a prior karnyújtásnyira ért, Martinengo ellökte.

– Ne avatkozz bele! – Aztán újabb oldalakat tépett ki, és a pisláloló lángokba dobta, amelyeket most újraélesztett.

– Ez Arisztotelész Metafizikájának az egyik kötete! – kiáltott fel Thevet barát, amikor elolvasta a könyv fedőlapján a címet. – Ez mesteremű!

– Semmit nem ér! – nevetett keserűen Martinengo. – Egy kis hitvány bükkfa hasáb jobban melegítene. Sokkal jobban. Ez a szar kevesebbet ér, mint egy bükkhasáb. – És újból felnevetett. Aztán az egész könyvet a tűzre dobta.

– Hogy élsz te? – kérdezte Thevet barát a fejét ingatva.

Martinengo méricskélte, miközben az arcára ellenséges vigyor rajzolódott.

– Miből gondolod, hogy élek?

Thevet barát fogta a két széket, és a kandalló mellé vitte őket.

Martinengo leült, és nézte, milyen gyorsan ég el az értékes kötet.

– Kevesebbet ér, mint egy bükkhasáb – ismételte, miközben figyelte, hogyan porlad el a könyv a lángok között. – De nincs pénzem bükkhasábra.

– A kolostor megveszi a könyveidet – szólalt meg ekkor ösztönösen Thevet barát. – És elintézem, hogy legyen tűzifád.

Martinengo a hála legapróbb jele nélkül nézett rá.

– Hová lettek a tanítványaid?

– Idióták – sziszegte gonoszul Martinengo. – Egy csapat idióta... a családjaik is...

Martinengo, miután kiugrott, abból tartotta el a családját, hogy tanítónak állt. És mert művelt és okos férfi volt, nem volt nehéz dolga, hogy megkapja a tanítói megbízást a falu és a környező községek legdolgosabb családjaitól.

De Thevet barát tudta, hogy a felesége tragikus halála után Martinengo több alkalommal türelmetlenné vált, bántalmazóvá, és a szóbeszéd szerint egy-egy pofon is elcsattant. A rábizott gyerekek családjai rövid időn belül a sorsára hagyták.

– Beszelnünk kell a fiadról! – tért vissza a tárgyra Thevet barát. Martinengo megrázta a fejét, mintha el akarná hessegetni ezt a nevet, ahogyan a kutyák teszik, amikor valami a fülükbe kerül.

– Meg kell látogatnod Danielét! – makacszkodott Thevet barát.

– És mit mondjak neki? – nevetett Martinengo.

– A fiad, az Isten szerelmére!

Martinengo kifejezéstelenül nézett rá. Aztán újra a kandalló tüze felé fordult, amely már kezdett kialudni.

– Mikor küldöd a tűzifát?

– Meg kell látogatnod a fiadat! – ismételte Thevet barát. A hangjából olyan határozottság áradt, ami korábban nem volt benne.

Martinengo keserűen felnevetett.

– Hát ez az ár, te kereskedő!

– Nem tudom, miféle pokolba tévedt a lelked, Martinengo – kezdett rá együttérzéssel teli hangon Thevet barát.

– Ár és prédikáció! – nevetett újra Martinengo.

– Ár és prédikáció, igen – vágott vissza komolyan Thevet barát. – Mindig azt hittem, hogy azért szegted meg az Istennek tett ígéretedet, és azért vetted le a szerzetesi csuhát, mert találkoztál a feleségeddel... nem pedig azért, mert elvesztetted a keresztény értékeket. – Némán méricskélte. – A fiad! Egy kisfiú!

Martinengo hosszú szünetet tartott.

Thevet barát biztos volt benne, hogy nemmel fog felelni.

Martinengo viszont komoran így szólt:

– Rendben, elmegyek. – Aztán azonnal hozzáfűzte: – De adsz nekem tűzifát.

Thevet barát mélységes hányingerrel felállt, és a kijáráthoz ment. Az ajtóban megállt.

– Mi az az égési sérülés a mellkasán?

Martinengo még jobban elkomorodott.

– Semmi – dünnyögte.

Thevet barát széttárta a karját.

– Semmi?

– Semmi, igen! Semmi! – emelte fel a hangját Martinengo. Aztán halkabban, a hangjában mély bánattal hozzáfűzte: – Pogány hiedelmek.

Thevet barát némán méricskélte. Hosszasan. És megértette, hogy többet nem fog megtudni.

– Tisztáldodj meg, mielőtt meglátogatod! – szólt rá nyersen. Azzal elment.

Martinengo másnap jelentkezett a kolostorban.

Thevet barát a kerengőn át a könyvtárba vezette.

Aztán Danieléért ment.

– Valaki vár téged – mondta neki.

Daniele, ahogy az apját meglátta, gyötrő fájdalmat érzett, amely öröm és félelem volt egyszerre.

– Apa... – dünnyögte.

Martinengo némán méricskélte.

– Magatokra hagylak benneteket – mondta Thevet barát, és besukta az ajtót.

Daniele remegő lábakkal a hosszú asztalhoz ment, amelynél Martinengo ült lehajtott fejjel, és leült vele szembe.

Akkor Martinengo felemelte a fejét, a tekintete találkozott a fia könnybe lábadt szemével, aki az ajkán csüngött.

Daniele szíve örülten vert.

– Azért jött, hogy magával vigyen? – kérdezte elhaló hangon. Cseppnyi reménnyel.

– Nem. Nem maradhatsz velem... – felelte Martinengo.

– Apám... kérem... – könyörgött Daniele elcsukló hangon, és kinyújtotta a kezét az asztalon, próbálta megfogni az apjáét.

Martinengo hátra ugrott, a szeme elkerekedett.

– Ne érh hozzá azokkal a kezekkel! – ordította. Aztán akár a sebzett vadállat, zihálva rászégezte a mutatóujját, és komoran így szólt: – Meg kellett volna mentened a feleségemet!

Felállt, és olyan gyorsan távozott, mintha menekülne.

Már alkonyodott, amikor Thevet barát hívatta Danielét.

Miközben várta, a kis falra ült, amely az udvart körülvette, és a napot figyelte, amely lassan az éjszaka szakadékába hullott. Mély szomorúság öntötte el, nem tudott ellene tenni.

– Susanna... – dünnyögte, miközben egy könnycsepp gurult végig az arcán.

Azon a napon, amelyen Susanna születésének a tanúja lett, és amelyen úgy döntött, hogy magához veszi, nem tudhatta, mennyire megszereti majd ezt a kis teremtményt, akit a babonás Jehanne boszorkánynak ítélt.

Amikor meghallotta Daniele közelgő lépteit, megpróbálta összeszedni magát.

Daniele némán megállt előtte.

Thevet barát a tekintetében újra látta azt, amiről azt remélte, soha többé nem fogja. A kisfiú szemébe visszatért a kétségbeesés.

Talán még mértéktelenebbül, mint korábban. És mély bánatot érzett.

– Ülj le! – mondta neki.

Daniele engedelmeskedett.

– El akarod mesélni, hogy zajlott a beszélgetés az apáddal? – Thevet barát a könyvtáros szerzetestársától tudta, hogy viharos találkozás volt.

Daniele megrázta a fejét. Magába zárkózott. Komor volt.

– Mit mondott neked?

– Semmit.

– Nem lehetséges, hogy semmit nem mondott – makacskodott Thevet barát mosollyal a ráncos arcán. – Nem akarsz róla beszélni?

– Nem.

Thevet barát ránézett. Csak egy kisfiú. És nála sokkal nagyobb dolog történik vele. Látta a fájdalmát a kemény és áthatolhatatlan páncél mögött, amelyet magára öltött. De minden másnál jobban érezte a magányát.

Az öreg prior nem bírta tovább nézni Danielét, amint magába zuhan. Ezért elkövette azt a hibát, hogy a tekintete másfelé siklott: az égre emelte, és elcsípte a nap utolsó visszatükröződését, miközben eltűnt. És újra elszorította a torkát a Susanna hiánya miatt érzett fájdalom, amelyet igyekezett megszelídíteni. Miközben a szeme könnybe lábadt, és nem tudta visszatartani a sírást, szinte nyersen rászólt Danielére:

– Most menj!

Ám abban a pillanatban látta, hogy valami történik a kisfiú tekintetében. Egy villanás. Valami, amin nem sikerült uralkodnia. Mintha akarata ellenére felébredt volna a fájdalmas levetségéből, amelyben addig rejtőzött. Mintha kibújt volna a csigaházából. Mintha ennek a kisfiúnak sikerült volna a lelke mélyéig lelátnia.

– Hogy hívják igazából? – kérdezte Daniele.

Thevet barátnak nem volt rá szüksége, hogy megkérdezze, kire gondol.

– Susanna – felelte gombóccal a torkában.

– Susanna... – ismételte Daniele. – Szép név.

– Igen... – dűnnyögte Thevet barát.

– Sajnálom – mondta ekkor Daniele.

A prior szeme könnytől volt fátyolos. És észrevette, hogy Daniele – mintha próbált volna ellenállni, mégsem tudott másként tenni – kinyújtotta a kis kezét. És megfogta az övét.

Thevet barát egy pillanatig biztos volt benne, hogy ez a váratlan érintés le fogja dönteni a gátat, amelyet azért emelt, hogy visszatartsa a fájdalmát és a könnyeit. Ehelyett meglepő módon azonnal béke árasztotta el. Mintha ezen az érintésen keresztül előntötte volna a biztatás folyama. Segíteni szeretett volna ezen a védtelen kislefűn, akit az apja halálra sebzett. Mégis ez a kislefű az, aki gondját viseli. Ez a meleg kéz az, amely az övét szorítja, amely enyhíti a fájdalmát, amely gyógyítja a sebet. Amely váratlan békét ajándékoz neki. Egy sebzett kislefű, aki az öreg barátot gondozza.

Daniele felé fordult. A tekintete a novíciusi csuhára siklott, amely szétnyílt, és kirajzolódott a mellkasán a négyszögletes égési seb, amely már megsötétedett, bevarasodott.

– Ki vagy te? – suttogta ijedten.

Aztán látta, hogy Daniele mekkora haraggal és fájdalommal rántja ki a kezét, és vicsorgatja a fogát.

– Rossz kislefű vagyok. Nem mentettem meg anyámat – mondta Daniele, miközben elment.